

Szőnyi Ferenc

RÁM VILLANNAK CSUPÁN

Nem lázadok, s formát se bontok.
Hol alul-, hol felülnézetben
rám villannak csupán a dolgok
(és annyi az elintézetlen).
Nyakatekert érvekbe ástam
kiszenvedett meggyőződésem,
hogy van humusz a pusztulásban;
s hogy tán nem maradok meg én sem.
Hólánc, kovakő, fűрге szoknya –
tervek, miket sejtjeink szőttek.
Hallod? a birtokviszonyok ma
halkan, vadul átrendeződtek.
Kerestetik egy talpig hű rög!
Csak nem tudom, taszít-e, hív-e...
Perzselődik a régi bűnök
kitöltetlen, gyűrt adóíve.
A lobbanást füstcsík előzi.
Akcidentális minden részlet.
Az idő előfizetői
múlékonyan szemembe néznek,
s peregnék rám a rend faláról
világraszóló semmiségek...
A lét pajtája hogyha lángol,
kinn is rekedtem, s benn is égek.

Dalos Anna

„NEM KODÁLY-ISKOLA, DE MAGYAR”

Gondolatok a Kodály-iskola eszméjének kialakulásáról

A Kodály-iskola jelenségét leíró szakmunkák¹ az iskola indulását a harmincas évek második felére, kibontakozását pedig a negyvenes-ötvenes évek fordulójára teszik. Az iskola vezető stílusaként a folklorisztikus nemzeti klasszicizmust határozzák meg, s jellegzetes műfajait a divertimentóban, a szerenádban, a versenyműben, a szimfóniában, a kantátában és az oratóriumban, valamint a népdalszvitben ismerik fel. Abban is